

רע"פ 8820/20 - עלי מחאמיד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8820/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: עלי מחאמיד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בתיק עפ"ת 31258-10-20 מיום 18.11.2020 שניתן על ידי כב' השופט אברהםבולוס; תגובת המשיבה מיום 1.2.2021

בשם המבקש: עו"ד מכלוף ג'ובראן
בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

החלטה

1. לפנייבקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' בולוס) מיום 18.11.2020 בעפ"ת 31258-10-20, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופט א' אחטר) מיום 26.8.2020 בפל"א 5070-06-16 (להלן: ההליך העיקרי).

עניינו של ההליך כאן - דחיית בקשתהמבקש, שהוגשה ביום 27.1.2020 לבית משפט השלום לתעבורה בחדרה, לפי סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ) ובה נתבקש בית המשפט לאפשר לו לחזורבומהודאתובעובדות כתב האישום המתוקן בהליך העיקרי,בוהורשעבמסגרת הסדר טיעון ביום 7.6.2017. במסגרת הערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי ונדחה, הטיל עליו בית המשפט המחוזי הוצאות לטובת אוצר המדינה בסך 1,500 ש"ח.

2. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה ובתגובת המשיבה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות על הסף.

3. המבקש הגיש בקשה לחזרה מהודיה כשנתיים וחצי לאחר מתן גזר הדין בהליך העיקרי. הוראת סעיף 153(א) לחסד"פ קובעת כדלקמן:

"הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט או במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו" (ההדגשות הוספו - ג'.ק.).

אכן, "סמכותו של בית המשפט, מכוח סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי, לאפשר חזרה מהודיה בכל שלב של המשפט, כוללת גם את שלב הערעור" (ע"פ 635/05 דענא' מדינת ישראל, פסקה 12 לפסק דינו של השופט ד' חשין (26.11.2007)). אולם, פשיטא כי אין בלשון החוק כל נקודת אחיזה לאפשרות הגשת בקשה לחזרה מהודיה לאחר שהמשפט הסתיים ופסק הדין הפך חלוט. ההליך המתאים להשגה על פסק דין חלוט הוא הגשת בקשה למשפט חוזר. לפיכך, היה על ערכאות קמא לדחות את הבקשה לחזרה מהודיה על הסף וזוהי גם התוצאה המתבקשת בבקשה דנא.

4. גם ביחס להוצאות המשפט בסך 1,500 ש"ח אשר השית בית המשפט קמא על המבקש, לא מצאתי הצדקה להתערבות. המבקש טען כי בית המשפט קמא הטיל עליו את ההוצאות מבלי שניתנה לו ההזדמנות להתגונן. לא מצאתי בטענה זו ממש. אין מניעה עקרונית כי בית המשפט יעשה שימוש, במקרים חריגים ומתאימים, בסמכות הנתונה לו לשם פסיקת הוצאות משפט בהליך פלילי ועצם פסיקת הוצאות, אין בה, כשלעצמה, כדי להצדיק מתן רשות ערעור (השוו: רע"פ 817/20 ברגמן' עיריית תל אביב, פסקה 4 (18.3.2020)).

לא נעלמה מעיני העמדה אשר הובעה בפסיקה לפיה בטרם השתת הוצאות על נאשם בהליך פלילי בשל פגם בהתנהלותו הדיונית, שומה על בית המשפט ליתן לנאשם זכות טיעון (רע"פ 5305/20 נחום' הועדה המקומית לתכנון ולבניה לתל אביב-יפו, פסקה 10 (11.8.2020) (להלן: עניין נחום)). עמדה זו מבוססת על בג"ץ 5299/93 אלחמידי' שופט בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, פ"ד מח(1) 482 (1994) (להלן: עניין אלחמידי). אולם, בעניין אלחמידי, הסכימה המדינה להשיב את התיק לבית המשפט המחוזי, כך שספק אם נקבעה הלכה קונקרטית לעניין זכות הטיעון. מכל מקום, ומבלי להביע עמדה ביחס לגישתי-שלי בסוגיה, סבורני כי ענייננו שונה ממקרים אלו. בעניין נחום, כמו גם בעניין אלחמידי, מדובר בהליכים אשר לנאשם בפלילים זכות קנויה להם - זכות ערעור על החלטה ובקשה לעיכוב ביצוע עונש, בהתאמה. לפיכך, גם אם הייתי מקבל את נקודת המוצא בדבר זכות הטיעון, לא ראיתי להשוות מקרים אלו למקרה דנן, שבו המבקש הגיש בקשה לחזרה מהודיה, כשנתיים וחצי לאחר מתן גזר הדין, שהפך חלוט - בקשה שלא היה מקום להגישה וכאמור, נדרש היה לדחותה על הסף.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ח' בניסן התשפ"א (21.3.2021).

